

Werk

Titel: De Baron Von Münchhausen En Zijme Avonturen; De Baron Von Münchhausen En Zijme Zeldzame Avonturen

Autor: Raspe, Rudolf Erich

Verlag: Noothoven van Goor

Ort: Leiden

Jahr: 1870

Kollektion: bucherhaltung; itineraria

Gattung: Erzählung

Signatur: MÜNCHHAUSEN BIBL 3210

Werk Id: PPN806936614

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PID=PPN806936614> | LOG_0020

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=806936614>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Tweede avontuur op zee.

In het jaar 1776 scheepde ik mij te Portsmouth in, voor eene reis naar Noord-Amerika, en wel op een Engelsch oorlogschip van den eersten rang, voerende honderd kanonnen en bemand met veertien honderd koppen. Ik zou u hier een aantal belangrijke avonturen kunnen verhalen, die mij in Engeland zijn gebeurd, doch ik bespaar ze voor eene volgende gelegenheid. Evenwel is er een, waarvan ik melding wil maken. Eens had ik het genoegen, den koning te zien voorbijrijden, die zich in groote staatsie en in een hofrijtuig naar het parlement begaf. De bok was bezet door eenen buitengemeen dikken koetsier, in wiens baard, op kunstige wijze, het wapen van Engeland was uitgeknipt en die met zijnen zweep, op de meest leesbare wijze het volgende teeken beschreef:

Gedurende onze overvaart, ontmoette ons niets buitengewoons. De eerste tegenspoed had plaats op ongeveer drie honderd mijlen van de St. Laurens-rivier. Ons schip stootte met eene ongemeene hevigheid tegen iets, wat wij voor eene rots hielden. Evenwel, toen wij het peillood hadden uitgeworpen, vonden wij op vijfhonderd vadem nog geen grond. Hetgeen dit toeval nog ongewoner en onbegrijpelijker maakte, was, dat wij door den schok

ons roer hadden verloren; onze boegspriet was in tweeën gebroken; al onze masten waren van onderen af tot boven toe gespleten; twee waren er op het dek gevallen. Een arme duivel van een matroos, die in het want zat, om het groote zeil te reven, werd meer dan drie uren ver van het schip voortgeslingerd, alvorens in zee te vallen. Gelukkig had hij, gedurende deze luchtreis, de tegenwoordigheid van geest, den staart te grijpen van een' voorbijvliegenden kraanvogel, waardoor niet alleen de snelheid van zijnen val verminderd werd, maar hij ook de gelegenheid verkreeg, om naar het schip terug te zwemmen, terwijl hij zich aan den hals van het dier vasthield.

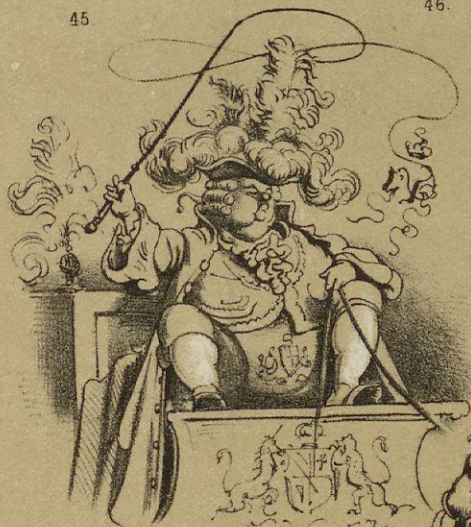
De schok was zoo hevig geweest, dat de geheele bemanning tegen den grond was geslagen en over het dek verstrooid lag. Mij was het hoofd geheel en al als tusschen de schouders ingedrukt en er waren onderscheiden maanden noodig, om het zijn' gewonen stand te doen hernemen. Wij verkeerden allen in eenen moeilijk te beschrijven staat van verdoofdheid en verwarring, toen de verschijning van een' buitengewoon grooten walvisch op het water ons de oplossing dezer vreemde gebeurtenis bezorgde. Het monster had het kwalijk genomen, dat ons schip al zeilende hem had geraakt en had nu met zijnen staart de wanden van ons schip geweldig gebeukt; in zijne kwaadheid had hij het plechtanker, dat als gewoonlijk achter aan het schip hing, in zijnen bek genomen en was er meê voortgezwommen gedurende nagenoeg zestig mijlen van zes op een uur en de hemel weet, wáár wij zouden beland zijn, indien niet bij geluk ons ankertouw ware gebroken, zoo dat de walvisch ons

45

46.

45.

46.

46.

sch
na
vor
ter
ong
nu
dit
boe
het
wij
ook
en
on
L
onz
ger
boe
gro
den
inli
uur
getu
een
de
gen
rige
hiel
den
stek
king

schip kwijt raakte, ten koste van ons anker. Toen wij na verloop van eenige maanden in Europa terugkwamen, vonden wij denzelfden walvisch bijna op dezelfde plaats terug; hij dreef dood op het water en bij meting had hij ongeveer de lengte eener halve (Engelsche?) mijl (10 minuten gaans?) Wij konden slechts een klein gedeelte van dit verschrikkelijke dier aan boord nemen; wij lieten de booten te water en niet dan met groote moeite gelukte het ons, den kop van den walvisch magtig te worden; wij hadden het genoeg, niet alleen ons anker, maar ook nog veertig vadem van onzen kabel terug te vinden en wel in eene holle kies aan de linkerzijde van zijne onderste kinnebak.

Dit was het eenige merkwaardige voorval, waardoor onze terugreis werd gekenmerkt, kleinigheden niet medegerekend; zoo als, b. v., dat een onzer matrozen, die over boord viel, weêr binnen in het schip kwam door een groot gat, hetwelk waarschijnlijk door den walvisch in den buik van het schip was geslagen en zooveel water inliet, dat wij, ondanks al ons pompen, binnen het half uur zouden zijn gezonken, indien niet onze matroos, aange trokken door de zuiging van het water, het lek voor een tijdlang gestopt en zodoende den scheepstimmerman de gelegenheid verschaft had, het noodigê bijeen te brengen, om het gat behoorlijk dicht te maken, terwijl wij overigen inmiddels met goed gevolg de pompen in beweging hielden. Toen de timmerman gereed was, haalden wij den matroos, die ter halver lijf in het gat was blijven steken, geheel weêr binnen het schip. Na een hartversterking gebruikt en droog goed aangetrokken te hebben, ver-

haalde hij ons, dat het hem veel moeite had gekost, zijne beenen vrij te houden van allerlei soort van grootere en kleinere visschen, die op hem, als op een aas aanvielen.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Derde Zee-avontuur

Op zekeren dag liep ik groot gevaar van te verdrinken in de Middellandsche zee. Op een schoonen zomernamiddag baadde ik mij niet ver van Marseille, toen ik een' grooten visch met ongemeene snelheid en geopenden bek naar mij toe zag komen. Vlugten was onmogelijk, want daartoe ontbraken mij de tijd en de middelen. Zonder dralen maakte ik mij zoo klein mogelijk, ik rolde mij inéén en klemde mijne armen en beenen stijf tegen mijn ligchaam. In dezen toestand gleed ik tusschen de kaken van het monster tot in zijnen strot. Dáár gekomen bevond ik mij in eene volkomene duisternis en gevoelde ik eene warmte, die mij niet onaangenaam was. Mijne tegenwoordigheid in zijnen strot was hem zeer hinderlijk en hij wenschte waarschijnlijk niets liever, dan zich van mij te ontdoen; maar om het hem nog lastiger te maken, begon ik te loopen, te dansen, te springen en duizenderlei grimassen te maken in mijne gevangenis. De Schotsche